

De ^{LAATSTE} Koetsier

De Koetsier van Stoutenburg - augustus 2017

Marco, Marjan, Ida, Marion, Rob en Cocky. Zittend Pieta en Guy.

Alles teruggeven in dankbaarheid Afscheid van Stoutenburg

Dit is hem dan: de laatste Koetsier uit Stoutenburg. Er zijn veel emoties door ons heen gegaan toen het duidelijk werd dat we geen toekomst meer zouden hebben op deze bijzondere plek. Verdriet, boosheid, onbegrip. Maar ook een voortdurend besef van hoe bevoorrecht we waren om op deze plaats, dit project van verbondenheid vorm te kunnen geven. Dank je wel Franciscanen, Natuurmonumenten, Utrechts Landschap. Dank

je wel zoveel vrienden en vrijwilligers die meegewerkt, meegeleefd en meegedemd hebben. We zijn vervuld van dankbaarheid. En net als Franciscus van Assisi willen we al het goede dat we hier hebben ontvangen hebben teruggeven aan de Algoede. In dit nummer vertellen we wat we 'meenemen' van 'Stoutenburg' en achterop staan de nieuwe adressen. Tot ziens!

De gemeenschap

Kroniek

Kroniek

Een kroniek met alleen maar afscheid deze keer. Dat is wat het hier en nu is. We kijken terug op bijna 27 prachtjaren in kasteel, klooster, Franciscaans Milieuproject Stoutenburg. Alle huidige bewoners laten zien en horen wat ze ervan meenemen. Vul die verhalen als lezer en meelevener in gedachten maar aan, met de bergen herinneringen, ontmoetingen, levenslessen die hier voorbij zijn gekomen!

De foto op de voorkant, en de portretten zijn gemaakt door Olga van de Graaf.

Pieta Reinsma, 52 jaar

Sinds 2016 op Stoutenburg

Lol in: koken, zingen en de tuin

Als we hier op Stoutenburg de deur achter ons dicht trekken op vrijdag 29 september, dan heb ik op een paar dagen na precies een jaar op Stoutenburg mogen wonen.

Wie had een jaar geleden kunnen bedenken dat ik mee naar Sint Agatha zou gaan als 1 van de 4?

‘Ja’ ik ga mee naar Sint Agatha en ‘ja’ ik heb er zin in. Wat een avontuur is dat, ik had het ook niet kunnen bedenken van te voren. We gaan en we beginnen, ontginnen, ontwikkelen, ontvouwen, kijken wat er daar wil gaan groeien en bloeien.

Wat neem ik mee van Stoutenburg? Zo veel, niet te benoemen, maar ik kies dan uiteinde-

lijk voor het beeldje van Franciscus, met vijver en met dotterbloem (waarvan al is overlegd en besloten dat het mee mag naar Agatha). Voor mij staat dit symbool voor de drie pijlers: gemeenschapsleven, verbondenheid met de natuur en spiritualiteit. Franciscus omvat en verbindt deze drie. En die drie blijken (ook) voor mij een goede combinatie, die resulteren in een rijk leven.

Wat een mooie ervaring, wat fijn dat ik dit jaar op Stoutenburg heb mogen zijn, heb mogen oefenen en nu verder mag groeien en scheppen in Sint Agatha.

Met grote dankbaarheid voor wat het heeft gebracht en met vertrouwen in wat komt.

Met veel dank aan Marco, Cocky, Guy, Ida, Marjan, Marion, Rob, Merel en Kay en alle vrijwilligers - dat jullie me opgenomen hebben in jullie kring, in die kring van liefde en rijkdom.

Laatste Koetsier van Stoutenburg

over het

Franciscaans Milieuproject in Stoutenburg.

Abonneren hoeft niet meer.

Bedragjes ter ondersteuning van de toekomst van Stichting

Franciscaans Milieuproject

Kloosterlaan 24, 5435 XD Sint Agatha
welkom:

IBAN: NL47 TRIO 0197850480

BIC: TRIONL2U

E-mail nu nog: post@stoutenburg.nl

webstek nu nog: www.stoutenburg.nl

Rob Knipping, 57 jaar
Sinds 2015 op Stoutenburg
Lol in: mussen, organiseren, boodschappen

Wat neem ik mee van Stoutenburg?
Zooo dat is nog eens een vraag, en dat aan een weegschaal die toch al moeite heeft met kiezen!

Bijna drie jaar heb ik deel mogen uitmaken van het leven op Stoutenburg. Een intens leven.

Iedere dag beginnend een half uur in de natuur, weer of geen weer. Zo heb ik de natuur echt leren 'kennen' en vooral leren waarderen. Van het beginnende leven tot het afsterven in de winter, iedere centimeter van het nieuwe blad zag ik bij wijze van spreken aangroeien en weer verdwijnen.

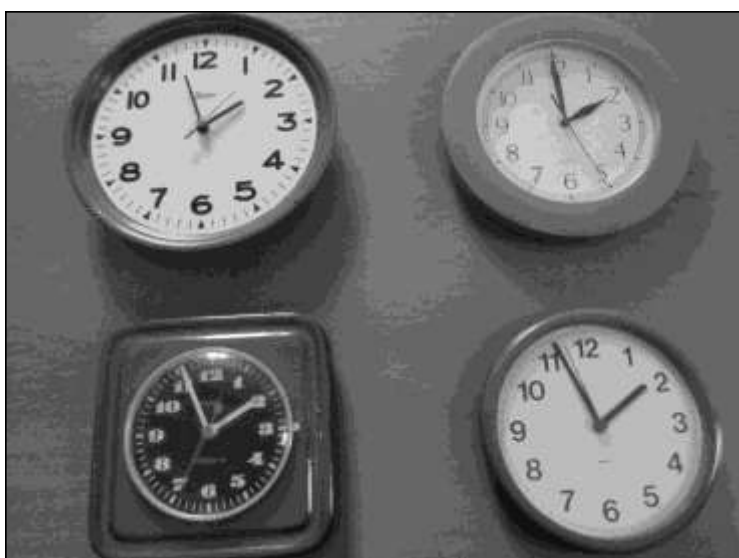
En dan de moestuin, wat een liefde gaat daar in, door zoveel mensen. En wat komt er allemaal weer uit die moeder aarde tevoorschijn. Allerlei heerlijkheden die wij en onze gasten dagelijks eten.

Intens om SAMEN te leven en te delen. Vanaf de ochtendmeditatie tot de dagafsluiting leef je samen. Je ziet, hoort, ruikt, voelt veel van elkaar, goeie momenten, verdrietige momenten, krachtige en blijmoedige momenten. Intens samen met Marjan mijn reisgenoot. Hiervoor leefden wij met ons gezin in Amsterdam, ik de laatste vijf jaren als

ijsboer. Ik zag Marjan een uurtje in de ochtend en met geluk nog wat in de avond en dan hier opeens 24 uur. Dat is nog eens een verandering. Het is mooi om te zien en te voelen dat ik zo, in Stoutenburg, meer tot mijn recht kom in onder andere de relatie met Marjan.

Toen ik in Stoutenburg, ergens begin 2000, mijn eerste tuinweek deed dacht ik na de tweede dag: "Ohhh dat ritme, ik geloof dat ik daar nooit aan wen". Maar aan het einde van de week vond ik het ritme heerlijk. En nu is dat iets wat ik zeker mee wil nemen, mee zal nemen. Het geeft duidelijkheid, overzicht, rust en gemeenschapsvorming. Uitgebeeld in een foto van Stoutenburgse klokken

Marjan Bosch, 54 jaar
 Sinds 2015 op Stoutenburg
 Lol in koken, zingen, tuin, schrijven.

Ik ga op reis naar Sint Agatha en ik neem mee... Rob, Marion en Pieta. Een paar autoladingen vol dierbare en nuttige dingen. En liedjes, ook veel liedjes neem ik mee. Op papier, maar vooral in mijn hoofd en in mijn hart...

Vandaag was ik aan het wandelen (er moet getraind worden voor de pelgrimstocht!) en stelde ik mij voor hoe dat zal zijn op 29 september. We trekken de deur achter ons dicht. We gaan met z'n allen aan de wandel naar Achterveld, drinken een kopje koffie met een taartje. En dan scheiden onze wegen. Ik zag ons nog één keer een kring maken, ons verbinden met elkaar. Handen op de schouder. En dan driestem-

Noyana: we gaan op weg naar het paradijs

Noyana (1)
Noyana

uit Zuid-Afrika (Zoeloe/Xhosa)

mig 'Noyana' zingen. Alleen van die gedachte kreeg ik al tranen in mijn ogen. We blijven allemaal op weg naar het paradijs. Stoutenburg was een paradijs. We dachten er al te zijn: saamhorig, samen met aarde, water, lucht en vuur. Samen met God en al die engelen in en om ons huis en hart. Maar we moeten, mogen weer verder. We hebben er in ieder geval aan geroken. Ik rook en genoot. Twee en een half jaar een weldadig ritme, voedzaam eten, vervullend werken, inspirerend tuinieren, en zoveel lachen als ik in geen jaren had gedaan. Dat vormt een stevige vloer voor onze volgende stappen, voor dat wonderlijke project in het klooster van Sint Agatha.

Die vloer neem ik mee: gesymboliseerd door de vloer van de gang op de begane grond. Nu de afgelopen maanden het schoonhouden daarvan mijn taak werd, ben ik hem nog meer gaan waarderen. Zonnig geel. Beetje versleten. Wat onherstelbare vlekken. Maar hij is stevig en vrolijk. Hij geeft vertrouwen. Je kunt er over lopen en rijden. Dansen en springen. En zingen, van *Noyana*, en *Groot is de wereld*, en *In mijn hart welt de bron*. Ik ga stiekem toch nog op zoek of er ergens zo'n tegeltje los ligt, en anders doe ik het met de foto...

Ida Valk, 66 jaar

Sinds 2013 op Stoutenburg

Lol in stekken en zaaien, koken, zwemmen.

Wat ik meeneem van Stoutenburg naar Amsterdam?

Ik heb ruim vier en een half jaar op Stoutenburg gewoond en ik voel me een rijk en dankbaar mens dat ik dat heb mogen ervaren. Nu ga ik weer naar Amsterdam, mijn huis dat ik de afgelopen jaren had verhuurd is weer voor mij beschikbaar. Het is fijn dat we na de zomer vertrekken uit Stoutenburg, om in de winterperiode in de stad weer aan te komen is het beste seizoen voor mij. Niet meer in de tuin werken, meer naar binnen gekeerd, dat past wel.

Toen ik nadacht over een voorwerp dat ik meeneem uit Stoutenburg kwam er direct een beeld van zaden en stekjes.

Afgelopen tijd ben ik veel bezig geweest met het opkweken van stekken voor Agatha. Ik verzamelde veel zaden van de bloemen uit de tuin, die kunnen overal weer gezaaid worden en het is leuk om mee te nemen als herinnering van Stoutenburg.

Deze zaden staan ook symbool voor het overvloedige en rijke leven dat ik hier in de gemeenschap heb ervaren.

Het samenleven van alle dag, het eten uit eigen moestuin, het dagritme met de meditaties. De steun die we elkaar gaven om te groeien, gelukkig te zijn in wie we zijn. Die ruimte heb ik hier op Stoutenburg steeds gevoeld: de uitnodiging om mezelf te zijn, te verschillen van de ander en samen beoefenaars te zijn op het pad van liefde en begrip.

Een fijne periode om zo te kunnen leven en zo verbonden met de natuur. Het heeft mij verrijkt, de zaden hiervan leven in mijzelf voort en als ik straks weer in Amsterdam woon, kunnen de zaden van dankbaarheid en overvloed opnieuw ontkiemen. Het diepere begrip dat ik als mens niet alleen voor mezelf leef, maar kan bijdragen aan het geluk van een ander kan zich in een nieuwe situatie verder ontwikkelen. Symbolische zaden en echte zaadjes en stekken gaan er dus mee naar Amsterdam.

En ik neem ook mijn geliefde (Lies) mee.

Niet letterlijk, want zij blijft in Amersfoort wonen, maar onze relatie zal zich in een nieuwe omstandigheid ontwikkelen.

In de toekomst zou ik graag, in Amsterdam of daarbuiten, gemeenschappelijk willen wonen. Samen met anderen een tuin onderhouden, spullen delen, misschien gezamenlijk mediteren of yoga en nu en dan samen eten.

Wie weet krijgen deze “zaden” een vruchtbare bodem, ik heb er alle vertrouwen in.

Het afscheid van Stoutenburg is een bijzondere en intense periode geweest die mij, en ons de kans gaf diep te luisteren naar wat ons beweegt.

Ik ben blij dat ik dat heb mogen meemaken en dat ik deel uitmaakte van deze prachtige groep mensen die hun hart volgen.

Marion Gieben, 64 jaar
Sinds 2011 op Stoutenburg
Lol in: kruiden, poezen, bewust natuurlijk
leven

Wat neem ik mee naar...
het Klooster in Sint Agatha, mooi gelegen
aan de Maas, een zalige rust uitstralend. Een
vierkant klooster met binnentuin; aan de
noordzijde de kerk, aan de oostzijde de zes
Kruisheren, in de westvleugel het Erfgoed-
centrum, ons nieuwe thuis zal de zuidvleugel

worden met o.a. haar elf gastenkamers. Verder is er een gezellig poortgebouw waarin we de horeca gaan verzorgen: biologisch, vegetarisch, fair. Buiten zijn er tuinen met twee vijvers, grasland, een boomgaard met kippen en pauwen, schuren en atelier. Een plek die volop mogelijkheden biedt om ons ideaal neer te zetten: samen wonen en werken aan een liefdevolle gemeenschap, op een milieuvriendelijke manier, vanuit een spirituele basis. Goed zijn voor de ander, voor de aarde en voor jeZelf. Het spreekt vanzelf dat mensen welkom zijn om (een tijdje) met ons mee te leven.

Het voorwerp dat ik meeneem is een bel. Die hebben we nodig om ons samen te roepen voor meditatie en maaltijden, werken en rusten. Het kloosterritme is ook een natuurlijk ritme, dat een basis vormt voor een evenwichtig leven. Als we dan ook nog groenten en kruiden uit eigen moestuin eten en goed ademen, blijven we gezond en plezierig vitaal.

Een herinnering die ik meeneem uit Stoutenburg is de ochtendmeditatie, buiten in weer en wind, licht en donker. Eerst samen gezondheidsoefeningen doen, luisteren naar een spirituele tekst en dan de houtwal lopen, in stilte en met aandacht voor de natuur. Daarna afsluiten met een lied in de kruidentuin. De tuin waarin ik menig uurtje doorbracht met het verzorgen van de kruiden en het maken en drogen van theemengsels, eerst onder leiding van Willy de Valk, later samen met Ida. En natuurlijk is daar altijd op de achtergrond de warmte van de gemeenschap, de aandacht voor elkaar. Ieder die haar/zijn eigen licht op de zaak laat schijnen. Een eenvoudig en tegelijkertijd rijk leven.

Marco Ganzeman, 54 jaar
Op Stoutenburg sinds 1996
Lol in: tuin, mussen, managen conferenties

Ik heb 21 jaar op Stoutenburg gewoond, waarvan 14 jaar samen met Carolien. Ik heb me héél rijk gevoeld: zinvol wonen én werken op één plek, samen met anderen én met mijn geliefde! Van mijn periode in Stoutenburg neem ik het besef mee dat:

HET KÁN!

het kán... leven in verbinding met de natuur
het kán... samenwonen en –werken
het kán... samen een kloosterlijk dag-ritme onderhouden
het kán... het dagelijks goed en leuk hebben met elkaar (en soms ook niet)
het kán... financieel delen
het kán... zoveel monden voeden uit eigen tuin
het kán... samen een conferentieoord runnen
het kán... samen gastvrijheid beoefenen
het kán... samen mediteren
het kán... Leven met aantrekkingskracht voor velen
en... ÍK KAN HET!

Wat mij betreft: experiment geslaagd.

Nu is de tijd gekomen om afscheid te nemen.
Adieu, Stoutenburg!

Hallo, Vorden!
Ik ga verhuizen naar Vorden, in de Achterhoek!
Het is tijd om een nieuwe periode te verwelkomen, waarin ik alleen met Carolien ga samenleven.
Een periode met nieuwe kansen en uitdagingen.
Ik ben benieuwd....!

Dodo, 10 jaar
Op Stoutenburg sinds 2009
Lol in: kikkers, slapen, aandacht.

In de nieuwsbrief stond mijn oproep voor een nieuw huis. Hier blijven kan niet. Mee met een van de anderen ook niet. Ik ben nu eenmaal een buitenkat. Een landgoed kat. Een eigenzinnige kat. Een dominante kat. Maar wel lief hoor. Als ik daar zin in heb. En gelukkig kwam er iemand opdagen. Uit een idyllisch oord als Vredenheim. Met een boerderij. Veel muizen. En hopelijk ook kikkers. En een mandje om me af en toe op te rollen. En anders mag dit mandje van de foto misschien wel met me mee...?!

*Cocky van Leeuwen, 67 jaar
Op Stoutenburg sinds 1991
Lol in: tuinieren, koken, schilderen*

Nog steeds dringt het maar mondjesmaat tot mij door, dat het op Stoutenburg per 1 oktober is afgelopen. Ik zal op mijn nieuwe plek in Amersfoort nog regelmatig stukjes vreugde en verdriet langzaam tot mij door laten dringen en een plekje geven in mijn nieuwe leven.

De Franciscaanse leefwijze van eenvoud, natuurverbondenheid en mijn leven delen met mens en Mysterie zijn zo in mij, dat ik die niet wil en kan teruggeven. Dus die reizen vanzelfsprekend met me mee op het pad dat verder nog open en uitnodigend voor mij ligt. Ik neem vooral mezelf mee, mijn stilte, mijn bronnen, mijn maatjes, mijn herinneringen en ervaringen. Letterlijk neem ik weinig spullen mee, omdat het mij helpt organisch te leven en in de leegte te ontdekken, wat ik werkelijk wil en nodig heb.

Zeer lange tijd mocht ik in de moestuin van Stoutenburg mijn werk doen, maar ik werd verliefd op de aarde en het werd mijn hobby, mijn grote vreugde en liefde. Ik kan de tuin helaas niet meenemen, maar wel wat planten eruit en ik neem de kleine schilderijtjes mee van het dansende en gezellige huis, barstensvol leven.

27 jaar Stoutenburg zijn in mijn cellen, vaten en ingewanden gaan zitten en ze zijn me zo dierbaar. Het samenleven door dik en dun,

het zoeken naar onze bronnen en gezamenlijkheid daarin, ons dagelijkse laven aan de natuur en elkaars geloof, het steeds dichterbij en bij de natuur mogen werken, een stukje thuis bieden aan zovelen, stil durven zijn bij elkaar en luisteren naar wat er werkelijk toe doet.

En het zingen van de prachtige regels van Hein Stufkens: *"Ik buig in liefde en dankbaarheid voor het mysterie en ik open mijn hart vol mededogen voor al wat leeft. Ik zie alle schepselen als mijn broeders en zusters en ik draag ze zoals ikzelf gedragen zou willen worden"*.

Een hartegroet van Cocky

Guy Dilweg, 73 jaar

Op Stoutenburg sinds 1991

Lol in: klussen, schrijven, lezingen geven

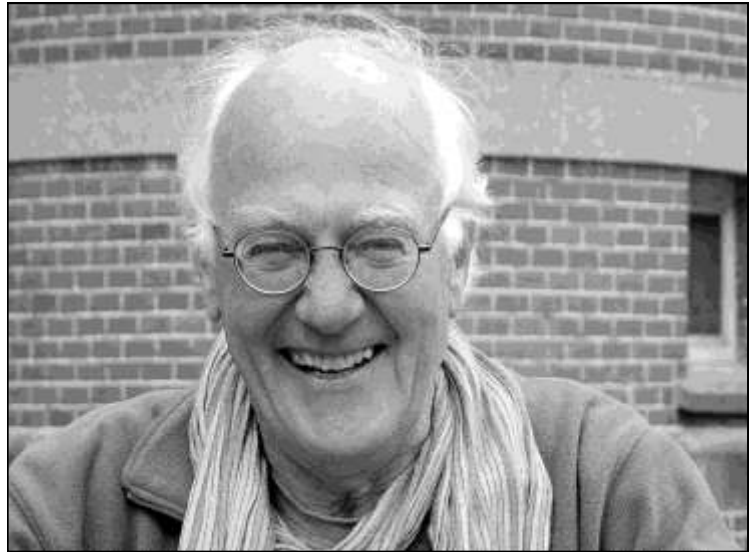
Een gemeenschap kan je vleugels geven, maar je ook beklemmen.

Stoutenburg heeft voor mij veel wonderen bij elkaar gebracht: Franciscus, de natuur én de gemeenschap. Gemeenschapsleven kende ik wel vanuit mijn jeugd (internaat) en kloosterperiode. Gemeenschappen genoeg. Maar die van Stoutenburg spant voor mij de kroon. En dat komt volgens mij door onze gemeenschappelijke focus: het Franciscaans Milieuproject met zijn brede scala aan activiteiten in huis en tuin, in conferentieoord en bos.

Ik heb me er vaak over verbaasd hoe moeiteloos we elkaar aanvullen in zaken en taken. Haast onafhankelijk van de samenstelling van de groep. Ruimte voor ieders talenten, begrip voor ieders beperkingen; bereid elkaar vriendelijk aan te vullen en te corrigeren. Zo'n gemeenschap geeft je vleugels en tilt je boven je eigen vermogens uit. De groep individuen wordt opgetild tot een hoger niveau, waarin het ook voor mensen van buiten zo goed toeven is.

Die ruimte op dat niveau zal ik missen als ik straks naar Amersfoort verhuis naar de kleine Groene Gemeenschap.

Nee, het was niet altijd rozengeur en manenshijn. Er waren perioden dat we klem dreigden te raken met elkaar, de karakters te veel botsten, de verwachtingen niet vervulbaar waren. Ik heb me ook best wel eens vleugellam gevoeld; beperkt doordat ik rekening moest houden met de gevoe-

ligheden van een ander, die zich danig ergerde aan trekjes van mij. Wat goed dat er dan begeleiding is, om samen te kijken naar de achtergrond ervan om dan weer samen de neus te richten op wat ons bindt in dit unieke project, waarin groepsleven, natuurverbondenheid en spiritualiteit zo intens met elkaar verweven zijn.

Wat goed ook dat dan Franciscus er is. De grondlegger van ons project en voor velen van ons een inspiratiebron. Wat ik meeneem? Het glas in loodraam dat Sjaak van der Woude van Franciscus maakte naar een ontwerp van Anja Jonker. Zijn leven is voor mij de rode draad in mijn leven.

Het Milieuproject en het Utrechts Landschap

Hoe zat het ook al weer?

We huren vanaf 1991 het landgoed Stoutenburg. Eerst van de franciscanen, dan van Natuurmonumenten en vanaf 2006 alleen het huis en de moestuin van het Utrechts Landschap. Het gaat om een periode van 10 jaar, tot 1 januari 2016. We betalen – huurverhogingen meegerekend - een kleine € 50.000 per jaar en nemen het groot onderhoud aan de binnenkant voor onze rekening. Eind 2013 nemen we voor het eerst contact op met Utrechts Landschap om te praten over voortzetting van het contract. We bieden uit onszelf een huurverhoging van 20 % aan maar willen tegelijk van het groot onderhoud af. Dat hoort de huisbaas te doen.

In juli 2014 krijgen we van Utrechts Landschap te horen dat zij € 85.000 - € 95.000 jaarlijks vragen en dat wij het groot onderhoud aan de binnenkant moeten blijven doen. Daar kunnen en willen we niet aan voldoen, We vinden het een onredelijke verhoging die onze manier van leven in Stoutenburg feitelijk onmogelijk maakt. We zouden veel commerciëler moeten gaan ‘draaien’ en dat willen we juist niet. Bovendien is een dergelijke huurverhoging ook juridisch niet geoorloofd voor woonruimte. Het Utrechts Landschap stelt echter dat ze het huis als bedrijfsruimte verhuren. Anderhalf jaar lang hebben wij geprobeerd er samen uit te komen. Helaas zonder resultaat.

Utrechts Landschap zegde het contract op per 1 januari 2016. Wij bestreden dat en wendden ons tot de kantonrechter. De centrale vraag was daarbij of het contract gebaseerd is op woonruimte of dat het bedrijfsruimte betrof. Op 5 oktober 2016 gaf de rechtbank het Utrechts

Landschap gelijk; het gaat om bedrijfsruimte!

Vanaf toen zijn we gaan zoeken naar alternatieven voor Stoutenburg. Met ondermeer een eerste verkennend gesprek met de Stichting Sint Aegten (Cuijk) eind november. In januari 2017 spanden we een hoger beroep aan bij het gerechtshof waarin we de uitspraak van de kantonrechter bestreden. De mondelinge behandeling stond gepland op 23 augustus. Intussen werkten we door aan een alternatief. Dat vinden we definitief voor vier van onze com-

muniteit in Sint Agatha. Op het moment dat daar de zaak rond is (juli 2017) besluiten we het hoger beroep in te trekken.

We zijn daarop met het Utrechts Landschap overeengekomen dat we per 1 oktober 2017 het huis ‘bezemschoon’ zullen opleveren. Zo valt hier het doek voor het Franciscaans Milieuproject na bijna 27 jaar.

Terugkijken op die jaren overheerst bij ons de dankbaarheid voor de Franciscanen, Natuurmonumenten én het Utrechts Landschap die onze manier van leven al die jaren mogelijk hebben gemaakt!

Ook afscheid van tuin en vrijwilligers...

De tuin, de tel kwijt na de 60

Op Stoutenburg sinds mensenheugenis

Lol in: (helpen) groeien, bloeien, aarden

Ik weet niet precies wat er aan de hand is, maar er hangt verandering in mijn lucht. Ik voel het aan hun handen en merk het aan alles. Ik krijg veel ruimte om te rusten, heerlijk maar tegelijk onrustig. Dus gooi ik er nog maar wat extra klapprozen en kamille tegenaan. Ik mis iets. Er zijn minder mensen. Minder appels. En waarom geen boerenkool dit jaar, waar zijn de spruiten? Ik mis ze om me af en toe eens stil in terug te trekken.

Maar de mensen zingen wel fijn veel de laatste tijd in de vroege ochtend. Van dat masseren tijdens zo'n loopmeditatie houd ik ook zo veel. Ik voel hoe blij ze met me zijn, dat maakt me nog groener en blozender. Ik geef zo graag: bloemen en kruiden, groenten en fruit. En zij geven mij voeding en water, liefde en zaad.

Gister kwam er een auto heel dichtbij. De dag daarvoor had die tanige tuinvrouw al een hele ronde gemaakt. Ik voelde de aandacht, maar tegelijk was die dreigende verandering sterker dan ooit. 'Wil jij mee naar Agatha?', vroeg ze de een na de andere plant. En dan luisterde ze goed. En ik gaf mee wat mee wilde en hield vast wat wilde blijven staan. Daar gingen ze. In kisten en emmers die auto in. Agatha? Wat zou dat zijn? Agaath ken ik wel. Lang geleden is dat. Die zong en masseerde vrolijk mee. Ach ja. Wat is er hier veel gebeurd. En wat ben ik gelukkig. Met alles. Het is goed. Ga maar mee. Ik blijf hier tot mensenheugenis.

De vrijwilligers, ontelbaar jaren bij elkaar

Lol in: klussen, mussen, koken, tuinieren, manussen van alles.

Op 2 september is er een afscheidsmiddag met de vrijwilligers. Met als rode draad: 'De omhelzing'. En dat is wat we gaan doen en op het moment dat u dit leest hebben gedaan. Elkaar omhelzen en omhelzingen achterlaten. Er hoeft niet zoveel gezegd te worden. Als ze maar weten hoe dankbaar wij, de Stoutenburgers van alle tijden, zijn met al die jaren trouwe aanwezigheid van zo veel helpende handen. Zonder die grote kring om ons heen had het leven er zo anders uit gezien. Ze namen ons zo veel uit handen. En ze gaven ons veel in handen. Nieuwe moed en inspiratie. Kleine attenties. Stof tot nadenken. Andere perspectieven. Een inzicht in hun leven. Betrokkenheid.

Wat was het een mooie wisselwerking, en uitwisseling van hulp. Wij hun bezige handen. Zij ons ritme en bezigheden waar ze zo te horen ook weer door opgeladen werden. Wat zijn er veel verjaardagen gevierd, traktaties genoten, lief en leed gedeeld. Gesprekken gevoerd, blikken gewisseld, stiltes gevallen. Mensen kwamen en gingen. En nu gaan we allemaal. Maar we vertrouwen dat we elkaar nog tegenkomen. Live of in de geest.

Hier vind je ons ná 1 oktober 2017

Het groene kloosterhuis

Kloosterlaan 24
5435 XD Sint Agatha
www.hetgroenekloosterhuis.nl
post@hetgroenekloosterhuis.nl
06 83774990
facebook Het groene kloosterhuis

Groene Gemeenschap

Hof der Gedachten 134
3823 WG Amersfoort
Cocky: 06 57956219
cockyveeuwen@gmail.com
Guy: 06 22349981
guydilwegofm@gmail.com
facebook: Guy Dilweg / Groene Gemeenschap

Elders in het land

Ida: 06 20988930
1e Boerhaavestraat 5
1091RZ Amsterdam
ida_valk@hotmail.com

Marco: 06 24198890
Beukenlaan 3,
7223 KL Baak.
marco.ganzeman@gmail.com
carolien.looman@hotmail.com

Laatste activiteit: Pelgrimstocht van Stoutenburg naar Sint Agatha

Op 29 september trekken we allemaal de deur achter ons dicht. De vier van Agatha lopen een eerste etappe naar Achterveld, met velen die dat stukje mee wandelen. Daar zwaaien we elkaar uit.

Ze hopen op vrijdag 6 oktober in Sint Agatha aan te komen. Onderweg genieten ze gastvrijheid op verschillende plekken. Als je een of twee dagen wilt meelopen, of ergens onderweg klaarzit met eten of drinken vinden we dat heel fijn!

De route loopt ongeveer zo: Stoutenburg > Achterveld > Doorn > Tiel > Varik > Megen > Ravenstein > Velp/Grave > Sint Agatha.

Voor elke dag zoeken we

- * een achterwacht (die niet meeloopt, maar met auto en mobiele telefoon paraat)
- * dagcoördinator (die meeloopt, met mobiele telefoon)
- * supporters en cateraars: als je in de buurt van de route woont en wilt zwaaien of voor eten en drinken wilt zorgen.

Je kunt je aanmelden bij coraweijnsfeld@ziggo.nl (dankjewel Cora!).

Voor meer informatie en laatste hulpoproepen op alle terreinen: zie de nieuwsbrief en de website van Stoutenburg.